

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ,Η ΠΕΡΙΟΧΗ ΜΑΣ

Στην εποχή της αθωότητας των παιδικών μας χρόνων, στο χωριό μου Βαλύρα Μεσσηνίας, κυριαρχούσε σε όλες τις δραστηριότητες του χωριού μας, το στοιχείο της συνύπαρξης και αλληλεγγύης, στην καθημερινότητά μας. Οι εικόνες αυτές βαθιά χαραγμένες στη μνήμη μας τις οποίες και έχουμε συγκρατήσει. Είναι φωτινές, γλυκές, ζωντανές και ανεξίτηλες.

Στη σημερινή μας εποχή η ζήλεια, δυσaráσκεια, και μιζέρια κυριαρχεί του θαυμασμού, που βιώνει το άτομο, για την ευτυχία και επιτυχία του άλλου, επειδή κατάφερε και πήγε τον εαυτό του παραπέρα, αντί να χαιρόμαστε για αυτό. Χρειαζόμαστε μια κοινωνία με λιγότερους φραγμούς, και περισσότερες γέφυρες συνεργασίας, και επικοινωνίας, για το καλό συμφέρον όλων μας.

Ονειρεύτηκα και ονειρεύομαι όλοι μαζί να διαβάσουμε ένα βιβλίο, να ακούσουμε μουσική, να παίξουμε διάφορα παιχνίδια επιτραπέζια και μη των παιδικών μας χρόνων, να αλλάξουμε μηνύματα αγάπης και να ενδιαφερθούμε για πράγματα που μας ενώνουν και ας διαφωνούμε σε πράγματα που μας χωρίζουν έχοντας ο καθένας τη δική του θέση, λόγο και άποψη. Δεν μπορώ να κατανοήσω την αποστροφή πολλών συγχωριανών μου, για το χωριό μας στην αναπτυξή του, στην ιστορία του, στην αρχιτεκτονική του κληρονομιά, στο φυσικό και ανθρωπογενές περιβάλλον του, στις παραδόσεις του, στα ήθη και έθιμά του. Όταν τα όνειρα, αξίες, οράματα και ιδανικά γκρεμίζονται, ακολουθεί μια απογοήτευση. Όμως η ελπίδα πεθαίνει τελευταία, αρκεί να το πιστέψουμε και να το επιδιώξουμε, ότι όλα θα αλλάξουν στο εγγύς μέλλον. Να πάμε όλοι μαζί αντίθετα στην παγκοσμιοποίηση, που προσπαθεί να εξαφανίσει γλώσσα, θρησκεία, ήθη, έθιμα, παραδόσεις χιλιάδων ετών.

Θυμάμαι το χωριό μου, την εποχή της αθωότητας των παιδικών μου χρόνων με τα καλά της και τα κακά της που ήταν ηρεμιστικό και ησυχαστήριο με εγκλωβισμένες όλες αυτές οι αναμνήσεις στο μυαλό μας. Ο καλλίτερος μήνας μας που θυμούνται όλοι μας ήταν ο Σεπτέμβρης. Πανηγύρια, νέα σχολική χρονιά, τρυγητός, συλλογή σύκων, όργωμα, σπορά, μπαξεβανικά, με παιχνίδια στις αλάνες, ζώντας το μεγαλείο της φύσης και του Θεού, βιώνοντας έντονα τις 5 αισθήσεις μας και αποθηκευοντάς τες στη μνήμη μας, κάνοντας ανάκληση οποιαδήποτε στιγμή των παιδικών μας χρόνων.

Πρέπει να επιστρέψουμε στην ομορφιά, την απλότητα και την αθωότητα των μαγευτικών παιδικών μας χρόνων.

Αν σκεφτούμε ότι κανείς δεν ήλθε για να μείνει, ερχόμαστε άδαιοι και φεύγουμε άδαιοι, και είμαστε μόνο διαχειριστές των όσων μας προσφέρει η ζωή ας αφήσουμε το στίγμα μας και αποτυπώμα μας κάνοντας καλό πρώτα για τον εαυτό μας και μετά για τους άλλους.

Είναι το χωριό μας το σπίτι μας και η περιοχή μας. Εκεί φωλιάζουμε τα οράματα και ιδανικά μας. Είναι η γωνιά της ψυχής μας όπου σπέρνουμε τα θέλω μας, τα πιστεύω μας, το είναι μας και το κοινωνικό γίνεσθαι. Είναι το υλικό που αφυπνίζει συνειδήσεις, χτίζει γέφυρες αλληλεγγύης, γεννάει πολιτισμό, ήθος και αυτογνωσία, φέρνει γαλήνη στην ψυχή. Πλάθει ένα καλύτερο αύριο, αφού διδάσκουμε τους νέους ότι αυτοί είναι και οι μόνοι δρόμοι στη ζωή, που σου φωνάζουν ότι υπάρχουμε ως ανώτερη πνευματική οντότητα που πρέπει να τη σεβαστούμε και να μη την σπαταλήσουμε σε ανούσια και εφήμερα. Το χτες δεν θα μπορούσε να υπάρχει στο σήμερα αν δεν υπήρχε ο πολιτισμός, με την τέχνη, το λόγο, και την επιστήμη. Επιθυμία μας είναι να γίνουμε φάροι που να φωτίζουν τους νέους μας και να τους οδηγούμε σε μονοπάτια ψυχής φωτισμένα, για ένα καλύτερο κοινωνικό αύριο.

Μεγάλωσα ορφανός από πατέρα, με πολύ αγάπη σε μια πολύτεκνη οικογένεια, κοντά στην πλατεία του χωριού, δίπλα στο λειτρουβιό, μύλο με λιθάρια και τη μηχανή της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας του χωριού, γεμάτος θαλπωρή και ηρεμία παρόλο που ήταν άκρως αυστηρή, όμως με βασικούς κανόνες που με έκαναν να αγαπώ τους ανθρώπους, να τους εμπιστεύομαι και να δίνω με όλη μου την καρδιά με κάθε συναίσθημα θετικό στον συνάνθρωπο μου, όπου και όταν υπήρχε ανάγκη π.χ. «μη κάνεις ποτέ ότι δεν θέλεις να σου κάνουν άλλοι και να πράττεις ότι θα ήθελες να εισπράξεις εσύ». Το αν είμαι

δυναμικός ποτέ δεν το κατάλαβα... άλλοι μου το λένε. Ίσως αν το καταλάβαινα να χανόταν και η μαγεία του αυθορμητισμού που με διέπει. Αυτό το συναίσθημα πιστεύω ότι είναι το χαρακτηριστικό μου γιατί δεν ζω για το «**δήθεν**» αλλά ούτε και για να τρέφω το «**εγώ**» και αυτό πιστεύω το αφουγκράζεται ο καθένας και το εκτιμά ανάλογα. Ποτέ δεν έκανα κάτι για να προβληθώ προσωπικά, αντίθετα με ενοχλεί όταν βλέπω την αλαζονεία και την απληστία γύρω μου, να θέλει να γιγαντώνεται και να προσπαθεί να επιβληθεί...

Για αυτό όμως χρειάζεται ευσυνείδητη προσπάθεια, πολύ δουλειά, υπομονή και χρόνο. Η ζωή δεν έχει να κάνει με το να βρεις τον εαυτό σου αλλά με το να τον δημιουργήσεις .

Το να δημιουργείς οτιδήποτε είναι ευλογία Θεού. Όταν δε, κινείσαι από αγάπη ατελείωτη για αυτό που ονειρεύεσαι να πραγματοποιήσεις και γίνεσαι εργάτης προσφοράς, νιώθεις απεριγράπτη ικανοποίηση και αυτό σου δίνει δύναμη. Αγαπάω την πατρίδα μου, αγαπάω τα χρώματα που γεννήθηκα, που έπαιξα, που ωρίμασα και βλέποντας στη σύγχρονη εποχή που ζω να αδιαφορούν για το χτες, αυτό το λαμπρό χτες της Ιστορίας μας και να το συρρικνώνουν και αλλοιώνουν μέρα με τη μέρα, χρόνο με το χρόνο... έρχεται θύελλα στην ψυχή μου για το άδικο και φουντώνει η πίστη μου πως είναι αναγκαίο να προβληθεί ο Έλληνας και η Πατρίδα μας μέσα από την Τέχνη, τη Λογοτεχνία, τη Μουσική και τις Επιστήμες. Αυτό προσπαθούμε να πετύχουμε όλοι μαζί. Να ανακινήσουμε συνειδήσεις, να αναμοχλεύσουμε μνήμες στις ρίζες μας και να νιώσουμε ότι υπάρχουμε ως Έλληνες.

Η χαρά της ζωής με εμπνέει. Αγαπώ ό,τι βλέπω.. ό,τι αγγίζω ..ό,τι νιώθω, ό,τι φαντάζομαι... παρατηρώ τα απλά καθημερινά πράγματα που άλλοι τα προσπερνούν αδιάφορα που όμως κρύβουν μέσα **τους το μεγαλείο της φύσης και το μεγαλείο του Θεού**, τα εκτιμώ, τα θαυμάζω και τα αποτυπώνω. **Η ίδια η ζωή και η φύση είναι ο δάσκαλός μου**. Ξέρετε πάντα προσπαθώ να είμαι ευτυχισμένος από το τίποτα έχοντας απλά και μόνο την υγεία μου, γιατί ανοίγω τα μάτια μου και βλέπω την ανατολή..... Γιατί τελικά ούτε τα πλούτη ούτε τα μεγαλεία φέρνουν την ευτυχία. Η αγάπη είναι το παν για να εμπνέεσαι και να ζεις στην ομορφιά. Και μέσα μου έχω αγάπη για όλους και για όλα.

Όταν δημιουργούμε ζούμε διπλά. Όταν δημιουργούμε δίνουμε μορφή στη μοίρα μας.

Η δημιουργία είναι η δεξαμενή που μας τροφοδοτεί να νιώθουμε όμορφα μέσα στην καθημερινότητά μας. Ο πίνακας της ζωής μας??? η προσπάθεια να μην αλλοιώσω τον χαρακτήρα μου και την ψυχή μου στο ταξίδι της ζωής μου και να παραμείνω ένα συνετό, ταπεινό άτομο. *Δημιουργώ για μένα σημαίνει θυμάμαι. Το παρελθόν δεν είναι μια τελειωμένη υπόθεση, είναι εξίσου πραγματικό με το παρόν.*

Πολλοί με ρωτούν από πού απορρέει αυτή η μεγάλη ζωτικότητα και ενέργεια. Δεν το καταλαβαίνω. Απλά πιστεύω ότι όλα απορρέουν από μια ήσυχη, ήρεμη, ευτυχισμένη οικογενειακή ζωή που δε με προβλημάτισε ποτέ, αλλά αντίθετα με έκανε περήφανο ,σε περιβάλλον κατανόησης μακριά από αντιπαλότητες εγωισμούς και αντιπαραθέσεις, πιστεύω είναι και το μυστικό της ψυχικής ισορροπίας που γεμίζει την οντότητά μου. Νιώθω γεμάτος μέσα μου, χαρούμενος αληθινά, και γεμάτος αγάπη. Αυτά είναι η δύναμη μου που με κάνουν ίσως να μην κουράζομαι ποτέ.

Ο αείμνηστος Φυσικομαθηματικός, με πρωτοποριακό έργο στην **κοσμολογία Στίβεν Χόκινγκ** μια φορά είχε πει **«δεν θα ήταν και πολύ σπουδαίο αυτό το σύμπαν, αν δεν ήταν το σπίτι των ανθρώπων που αγαπάς»** .

Η αγκαλιά μας να είναι πολύ μεγάλη και ζεστή κοιτάζοντας τον ουρανό!!! Σας φαίνεται κουτό??? Οι άνθρωποι δυστυχώς έχασαν την πυξίδα τους ανάμεσα στα μπετόν, στους στενούς δρόμους ,στον θόρυβο, στην πλεονεξία τους για την ύλη, γεμάτοι αλαζονεία και εκδικητικότητα. Έπαψαν να κοιτάζουν ψηλά στον ουρανό να φαντάζονται το σύμπαν και να σκέφτονται ότι **ΤΙΠΟΤΑ** δεν είμαστε και ότι η μόνη έννοια που μπορεί να σε κρατήσει όρθιο σε οποιαδήποτε δυσκολία και αν περνάς είναι μόνον η αληθινή **ΑΓΑΠΗ**, η **ΔΟΤΙΚΟΤΗΤΑ** και η **ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ**. Πρέπει να φορτίσουμε τις ζωές μας με αγάπη. Η έλλειψη της σε ατομικό, ενδοοικογενειακό περιβάλλον, σε κοινωνικό και σε επαγγελματικό επίπεδο έχει αποτέλεσμα να ξεχάσει ο άνθρωπος τη θεία του ύπαρξη. Ξέρετε μπορεί να μου συμβαίνουν απίστευτα πράγματα στη ζωή μου που ψυχικά με βασανίζουν πιστεύω όμως στο φως του

Θεού και δεν λυγίζω. Μπορεί να κλαίω, αλλά παράλληλα ευγνωμονώ τον Θεό για τα μαθήματα που παίρνω.

Οι άνθρωποι δεν επιθυμούν απλώς να ζήσουν. Έχουν το δικαίωμα να ονειρεύονται και να πιστεύουν σε έναν καλλίτερο κόσμο. Θέλουν να απαλλαγούν από τα δεσμά του θανάτου και της φθοράς, από τα δεσμά της φύσης που τον περιορίζουν. Θέλουν να ζήσουν σε έναν καλλίτερο κόσμο, ή έστω διαφορετικό από εκείνον που τους έχει δοθεί. Να έχουν συνείδηση πως εκείνο που πιστεύουν και επιθυμούν δεν είναι λιγότερο αληθινό από αυτό που βιώνουν καθημερινά. Αυτό το δικαίωμα να οραματίζονται ή ακόμη να αναζητούν την αλήθεια με άλλους τρόπους, όπως μέσα από την πίστη και την έννοια της αγάπης, που υπερβαίνει τα όρια της λογικής τάξης, δεν μπορούμε να το αμφισβητήσουμε. Με την επιστήμη προσπαθούν να αποκαλύψουν τα μυστικά της φύσης και να την υποτάξουν, ενώ με την τέχνη φτιάχνουν ένα κόσμο καλλίτερο και αλλιώς από εκείνον που συλλαμβάνουν οι αισθήσεις τους. Μέσα τους σιγοκαίει η σπίθα της αιωνιότητας, η αρχοντιά που τους ωθούν σε επιθυμίες και πράξεις πέρα από την πραγματικότητα, και καμιά φορά πέρα από τη λογική..

Οι άνθρωποι που ξέφυγαν από τις επίπεδες τροχιές του βίου τους αποτελούν τους φάρους που φωτίζουν τη ζωή μας, αλλά και τα κριτήρια που μας αξιολογούν.

Που είναι η ζωή που χάσαμε στην επιβίωση;

Που είναι η σοφία που χάσαμε στη γνώση;

Που είναι η γνώση που χάσαμε στην πληροφόρηση;

Στην Αρχαία Ελλάδα, η σοφία μαζί με τη γνώση και την πληροφόρηση αποτελούσαν ένα σύνολο που λειτουργούσε αρμονικά στο πλαίσιο της υπηρεσίας του κοινωνικού συνόλου. Και οι τρεις έννοιες συνυπήρχαν σε αρμονία, καθώς η πληροφόρηση αποκρυσταλλωνόταν σε γνώση μέσα από την κατάλληλη επεξεργασία και αξιολόγηση ή οποία γνώση με τη σειρά της, αν υπηρετούσε «την Πόλιν», μετουσιωνόταν σε σοφία. Ο κάτοικος μια περιοχής είχε υπόσταση, αναγνωριζόταν ως οντότητα μόνο εφόσον ήταν πολίτης, δηλαδή μέλος της πόλεως, και συμμετείχε ενεργά στη ζωή και τη λειτουργία της.

Δεν μπορείς να γνωρίσεις κάτι αν δεν το αγαπήσεις. Η αγάπη δίνει μια νέα διάσταση στην έννοια της πρόσληψης της πληροφορίας, της επεξεργασίας της ως γνώσης και τελικά την αναγωγή της σε σοφία. Είναι η διάσταση της σχέσης, της κοινωνίας, με την εισαγωγή της έννοιας του πλησίον, του διπλανού μας,, του οποιουδήποτε ανθρώπου, τον οποίο καλούμαστε να αγαπήσουμε, ανεξάρτητα αν ανήκει στην ίδια πολιτική, θρησκευτική ή φυλετική ομάδα .

Με την ανάπτυξη της τεχνολογίας, η γνώση ανεξαρτητοποιείται από τη σοφία, γιγαντώνεται με ταχύτατους ρυθμούς και αποκτά προτεραιότητα έναντι κάθε άλλης αρετής. Επιδίδεται με πάθος στην προσπάθεια κατανόησης και ερμηνείας της φύσης, με την παρατήρηση, τον ορθό λόγο, και την πειραματική επιβεβαίωση, χωρίς να στηρίζεται στην πίστη, σε αποκεκαλυμμένες αλήθειες. Μπροστά σε αυτές τις παρενέργειες η σοφία παύει να είναι το αποκορύφωμα της γνώσης και έρχεται σε διάσταση μαζί της.

Ο πόνος είναι η συνέπεια μιας αρρώστιας και όχι μόνον. Παλιότερα κοινωνούσε την εμπειρία του πόνου ξεκινώντας από το σύστημα της εκπαίδευσης με την ποινή του ξυλοδαρμού. Η αρρώστια όπως και ο θάνατος, αποτελούσαν αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής η οποία ήταν αποδεδειγμένα σκληρή και άδικη. Γιατί η αρρώστια, πέρα από τον πόνο που προκαλεί, είναι ένα γεγονός που απορυθμίζει τη ζωή, μας απειλεί οικονομικά και μας ταπεινώνει ψυχικά και κοινωνικά. Τα δικαιώματα στη μακροζωία, στην άνετη διαβίωση και τον πλουτισμό, στην ελευθερία της συμπεριφοράς, θεωρούνται τώρα δεδομένα. Παλιότερες έννοιες όπως η υπομονή, η καρτερία, η μετριοφροσύνη, η άσκηση, που άλλοτε θεωρούνταν αρετές, τώρα έχουν ξεπεραστεί. Η επιτυχία και ευτυχία στη ζωή είναι κάτι που πιστεύουν ότι δικαιούνται και ότι μπορούν να το κατορθώσουν. Ο πόνος, η αρρώστια, η δυστυχία και ο θάνατος, έχουν εκδιωχθεί από τη ζωή μας ως απαράδεκτα. Η αντοχή στον πόνο ποικίλει από άνθρωπο σε άνθρωπο. Διακρίνεται ο πόνος σε οξύ και χρόνιο. Ο

οργανισμός μας διαθέτει την ικανότητα προσαρμογής και εκκρίνει ο εγκέφαλος αναλγητικές ουσίες και για κάποιο χρονικό διάστημα ο ασθενής ούτε υποφέρει, ούτε πονάει ούτε συνειδητοποιεί τη βαρύτητα της κατάστασης. Δεν βιώνεται ο πόνος με τον ίδιο τρόπο και ένταση για όλους τους ανθρώπους και ότι οι ανάγκες σε αναλγητικά ποικίλουν από ασθενή σε ασθενή με πολλές φορές να προκαλείται ανοχή, εθισμός και εξάρτηση. Για την ανακούφιση του χρόνιου πόνου χρησιμοποιούμε διαφορετικές υποστηρικτικές μεθόδους όπως ηλεκτρομασάζ, βελονισμός, μαλάξεις, εντριβές, μασάζ, αρώματα, μουσική μέθοδοι υποβολής και αυθυποβολής, και πλασέμπο. Ο κάθε άνθρωπος συμπεριφέρεται με διαφορετικό τρόπο απέναντι στον πόνο προς το ηπιότερο, και εξαρτάται από το μορφωτικό και κοινωνικό επίπεδο. Άνθρωποι πνευματικοί που έχουν ασκηθεί στις στερήσεις ή την πειθαρχία και τον έλεγχο των επιθυμιών και συναισθημάτων τους, συνήθως είναι πιο καρτερικοί στον πόνο.

Με την ανάπτυξη της **τεχνολογίας**, η γνώση ανεξαρτητοποιείται από τη σοφία, γιγαντώνεται με ταχύτατους ρυθμούς και αποκτά προτεραιότητα έναντι κάθε άλλης αρετής. Επιδίδεται με πάθος στην προσπάθεια κατανόησης και ερμηνείας της φύσης, με την παρατήρηση, τον ορθό λόγο, και την πειραματική επιβεβαίωση, χωρίς να στηρίζεται στην πίστη, σε αποκεκαλυμμένες αλήθειες. Μπροστά σε αυτές τις παρενέργειες η σοφία παύει να είναι το αποκορύφωμα της γνώσης και έρχεται σε διάσταση μαζί της.

Η έντονη πληροφόρηση που μας κατακλύζει, δεν προλαβαίνει να γίνει γνώση και στη συνέχεια σε σοφία. Απαράβατος φυσικός νόμος η δράση και αντίδραση. Οι δυνατότητες που προσφέρει η τεχνολογία-τεχνογνωσία διάσπασαν τους αρχέγονους δεσμούς μεταξύ των ανθρώπων και με το περιβάλλον τους. Έκαναν τον διπλανό μας ξένο, άγνωστο και αδιάφορο και χάνεται η σχέση. Ο πραγματικός υλικός κόσμος απομακρύνεται και αντικαθίσταται από τον ψηφιακό κυβερνοχώρο. Δεν δημιουργούμε πλέον δικούς μας κόσμους με τη φαντασία μας, δεν φτιάχνουμε δικά μας παιχνίδια, δεν παίζουμε ομαδικά παιχνίδια τα οποία καλλιεργούν την κοινωνικότητα, και αφαιρούν κάθε ίχνος δημιουργικής φαντασίας. Το διαδίκτυο έχει τα θετικά του όταν γίνεται σωστή διαχείριση στη χρήση του. Η αλληλεγγύη μεταξύ μας οδηγεί στην ασφάλεια και απαλύνει το φόβο, ανασφάλεια και ανησυχία. Η τεχνολογία σε όλους τους τομείς δραστηριότητας είναι καλοδεχούμενη και αξιοθαύμαστη, από την ιατρική μέχρι τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ο ηλεκτρονικός υπολογιστής πρέπει να είναι ένα χρηστικό εργαλείο, το οποίο δεν μπορεί να αντικαταστήσει την παραδοσιακή σχέση του δασκάλου με το μαθητή και τη βαθμιαία μύηση στην τέχνη με την εξοικείωση στα σωστά και τα λάθη του εκπαιδευτή.

Η ανεξέλεγκτη τεχνολογία, παρά τα οφέλη που μας έχει προσκομίσει, δεν κατάφερε να λύσει πολλά από τα προβλήματα στον πλανήτη γη όπως είναι η πείνα, η φτώχεια, οι πολέμους, οι κάθε είδους ανισότητες, ο περιορισμός και εξαφάνιση χλωρίδας –πανίδας, τα ακραία καιρικά φαινόμενα που επαναλαμβάνονται και τα βιώνουμε συχνότερα, από τη ραγδαία αλλαγή του κλίματος, με πρόσφατα τα θλιβερά καταστροφικά φαινόμενα του Φεβρουαρίου 2019 στην Κρήτη με 5 θανάτους, καταστροφή 10 γεφυρών, σε δρόμους, υποδομές, χωριά φυτικό και ζωικό κεφάλαιο παίρνοντας το ρεκόρ της βροχόπτωσης των 1202 χιλιοστών, από την Νορβηγία.